

Nr 235

Av fröken **Nordström m. fl.**, om vidgad rätt till statsbidrag till barn-
tandvård.

(Lika lydande med motion nr 267 i Andra kammaren)

Stockholm i januari 1963

Margareta Nordström

Göran Karlsson

Eric Carlsson

Nr 236

Av herr **Nyman m. fl.**, om utnyttjande av frivilliga krafter i social
verksamhet, m. m.

(Lika lydande med motion nr 276 i Andra kammaren)

I större kommuner sker kontinuerligt en utvidgning av socialverksamheten för att göra den mer tidsenlig och framför allt i stånd att följa upp de intentioner i lagstiftningen för barnavård, nykterhetsvård och socialhjälp m. m. som bl. a. går ut på en förbättrad verksamhet i förebyggande och uppföljande syfte. Den nya socialgiven siktar till att avskaffa de sista resterna av fattigvård och försöka lösa den hjälpbehövande människans hela situation i ett alltmer komplicerat samhälle.

Socialvården har hitintills på grund av otillräckliga resurser varit alltför mycket inriktad på att i första hand söka avhjälpa de akuta behoven. Gemensamt för de flesta sociala samhällsinsatserna har varit och är i stor utsträckning fortfarande, att de hjälpbehövande under en tid får samhällets stöd i en akut situation och ofta i form av en punktinsats av något socialt specialorgan i motsats till den numera tämligen allmänt accepterade familjevårdsprincipen. Därefter lämnas ofta den "rehabiliterade" att klara sig själv. De många återfallen, av vilka givetvis åtskilliga är ofrånkomliga, talar dock för att vederbörande ofta släpps för tidigt och att socialvården icke räcker till för en nödvändig uppföljning av fallen. Samhällets hjälpåtgärder får därför ofta icke avsedd effekt, blir icke den hjälp till självhjälp som är målsättningen. Utan en riktig planering och uppföljning och samverkan mellan socialvårdens olika organ för att lösa den hjälpbehövandes hela situation blir åtgärderna ofta alltför sporadiska och ineffektiva.

I kommunerna försöker man lösa sina sociala problem genom att öka ut staben av tjänstemän, i den mån sådana finns att tillgå. Det går dock icke att lösa samhällets alla vårdnads- och hjälpproblem med enbart tjänstemän. Samhället bör också kunna räkna med medborgarnas frivilliga insatser. Många fler medborgare skulle säkerligen kunna göra en insats för människor som behöver deras hjälp och stöd, om de stimulerades därtill på ett riktigt sätt av samhället. Frågan är emellertid